

[Hans Rasmussen.]

paa Linien; den Linie, som jeg vil tillade mig at kalde den danske Linie. Vi har nemlig vort eget Standpunkt paa dette Omraade, her er ikke Tale om ligelydende skandinavisk Lovgivning. Jeg mener, at vi er bedst tjent med at blive paa denne vor egen Linie, og det, det nu drejer sig om ved den Lovgivning, vi her skal tale om, er, om man paa et og andet Punkt skal rette i de Bestemmelser, der hidtil har været gældende, hvorledes man skal supplere og udbygge dem, som jeg før nævnte.

Det er, naar denne Sag skal behandles, et Spørgsmaal af Vigtighed, hvor vidt man vil være i Stand til at naa frem med Hensyn til at faa truffet de bedst mulige, de bedst egnede Foranstaltninger med Hensyn til at faa de Folk frem, der maa siges at være egnede til at blive beværtningsdrivende, blive Gæstgivere, og i Forbindelse dermed at faa truffet de heldigste Beslutninger vedrørende Lokaleforhold for Beværtninger, og hvad andet dermed staar i Forbindelse, og naturligvis melder der sig med det samme Spørgsmaalet om, hvorvidt man skal tilstræbe at formindske Antallet af Beværtninger, eller man skal gaa ind paa, at Antallet af disse udvides noget.

Se, alle disse Forhold, alle disse Ting, som jeg her har peget paa, er noget, man i høj Grad har beskæftiget sig med i den sidst nedsatte Kommission, og Resultatet af langvarige og grundige Overvejelser er blevet det Forslag, som nu her er fremlagt, og som jeg takker den højtærede Handelsminister for, at han har fremsat i den Skikkelse, som Tilfældet er.

Jeg fristes til at sige med Hensyn til Spørgsmaalet Beværtningslokaler, at jeg ikke vel kan lade være med at mindes de Forventninger, hvormed mange af os rundt omkring i Landet saa hen til Resultaterne af den første Beværterlov af 1912. Jeg tror, jeg tør sige, at det var saaledes hos store, store Kredse af vort Folk, at man ventede, at der vilde ske paa dette Omraade noget mere, end Tilfældet har været. Der var mange, der haabede paa, at nu skulde Kælderbeværtningernes Tid være forbi. Men det er jo knapt gaaet saaledes. Endnu findes der adskillige Kælderbeværtninger, først og fremmest i denne By. Jeg vilde ønske, vi var ganske kommet bort fra det. Det staar for mig saaledes, at vi alle vilde være tjent med, om vi fik den Næringsdrift, der foregaar i Kælderbeværtningerne, løftet op, løftet op i det mindste i Stueetagen, saaledes at der blev mere Adgang til Lys og Luft og lettere Adgang til at kontrolere,

hvad der foregaar i disse Virksomheder. Jeg undlader ikke at nævne dette, fordi jeg gerne vil slaa til Lyd for, at man søger, saa vidt det paa nogen Maade er gørligt, at komme længere frem paa dette Omraade og mander sig op til i nogen Maade at se bort fra de Grundejerinteresser, som jeg forstaa stærkt har gjort sig gældende, naar man for Alvor vilde røre ved dette Spørgsmaal.

Idet jeg nævner Beværtningslokalerne, ønsker jeg i denne Forbindelse at sige, at Betjeningen i disse Lokaler jo ogsaa har stor Betydning, og paa dette Omraade følger jeg til nu med det samme, at jeg med Glæde tiltræder den Bestemmelse, der findes i det foreliggende Lovforslag, hvorefter unge Kvinder under 18 Aar ikke har Adgang til at gøre Tjeneste som Servitricer. Jeg tror, det er heldigt, om det i hvert Fald venter til en noget senere Alder, og al Tale om Begrænsning af Friheden o. s. v. paa dette Omraade giver jeg ikke meget for. Jeg tror, at vi maa ønske, at de ganske unge Kvinder ikke skaffes Plads som Servitricer i disse Virksomheder.

Saa er der Spørgsmaalet om Beværtningernes Antal. Ja, der røres jo ikke syndeligt ved dette Spørgsmaal i det foreliggende Lovforslag, men naar jeg mindes Kommissionens Arbejde og ser paa den Opgørelse, der er udarbejdet, og som ledsager Lovforslaget, forekommer det mig, at man ikke helt kan se bort fra den Stigning, som har gjort sig gældende paa dette Omraade. Forholdet er her det, at vel er Beværtningernes Antal gaaet ned i Købstæderne, men ude i Landdistrikterne er de gaaet op i ikke ringe Grad, der har været en Stigning paa ca. et Par Hundrede, og hvad angaar Afholdsbeværtningerne, er Stigningen ikke mindre end fra 1 500 til 2 500. Nu ved jeg, at mange siger, at der er ingen Skade sket ved, at der etableres et større Antal Afholdsbeværtninger, for der er Tingene i Orden, og der er ingen Fare derved. Ja, saadan burde det jo være, men naar den Omsætning, man er i Stand til at opnaa i mange af disse Beværtninger, er saa ringe, som Tilfældet er, kan man ikke lukke Øjnene for, at der opstaaar Fristelse for at komme ud til — hvad skal jeg sige — Grænsen af det lovlige, og det hænder ret ofte, at vi gennem Avisreferater og paa anden Maade bliver bekendt med, at en eller anden er faldet for Fristelsen og har faaet en Vare ind i sin Forretning, der strengt taget ikke hører ind under Begrebet Afholdsdrik. Det er ikke heldigt, at saadant noget foregaar, og derfor tilraader jeg,